

РЕШЕНИЕ

№ 97

гр. Габрово, 25.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ II, в публично заседание на
единадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Полина Пенкова

Членове: Кремена Големанова
Велемира Димитрова

при участието на секретаря Милкана Ив. Шаханова Балтиева
като разгледа докладваното от Полина Пенкова Въззивно гражданско дело №
20234200500160 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по подадена от П. И. К. чрез особения представител адв.К. въззивна жалба срещу постановеното решение по гр.д.№35/2022г. на РС-Дряново в частта ,с която е уважен предявеният срещу жалбоподателя установителен иск по чл.422 ГПК за сумата 6252,83 лв., представляваща непогасена главница по договор за кредит от 15.06.2018г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.05.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по ч. гр. дело № 169/ 2021г. по описа на Районен съд Дряново и са възложени в тежест на ответника по иска разноси.

В жалбата се изразява несъгласие с изводите на първоинстанционния съд относно действието на сключения от ответника договор за поръчителство на 15.06.2018г. и че от това качество произтича солидарната му отговорност с кредитополучателя. Излагат се доводи, че договорът за кредит, както и договорът за поръчителство ,са два отделни договора, между различни страни. Това, че крайт на договора за кредит и началото на договора за поръчителство са напечатани върху един лист не променя изискванията за валидност на двата договора. Още повече, че не е ясно дали в оригинал тези два документа изглеждат по същия начин. За всеки един от тях има предвидени от закона императивни изисквания относно тяхната валидност. Твърди се ,че по отношение на т.нар. договор за поръчителство не са спазени тези изисквания, както подробно е изложено в отговора на исковата молба: В договора за поръчителство не е посочено точно по кой договор за кредит се поема поръчителството. Не е попълнена датата на договора за кредит, което създава неяснота

относно задължението, по което се поема поръчителството. По аргумент от цитирания законов текст, кредитодателят има спрямо поръчителя същите задължения, каквито има спрямо кредитополучателя по силата на Закона за потребителския кредит. Не е разколебано оплакването относно валидността на договора за поръчителството, респективно възникването на валидно задължение на жалбоподателя към ищцовата банка по него. Оспорва се изводът на съда, че при сключване на процесния договор не са били нарушени изискванията на чл. 5, ал. 1, ал. 2 и ал. 7 от ЗПК. Съдът е приел, че договорът е недействителен на друго основание - чл. 22 ЗПК, във вр. чл. 10, ал. 1, вр. чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК. Сочи се, че след като основният договор за кредит между ищеца „Банка ДСК“ АД и кредитополучателя С. И. К. е недействителен, възниква въпросът може ли да възникне валидно поръчителство по този недействителен договор. Съгласно чл.138,ал.2 ЗЗД поръчителство може да съществува само за действително задължение.

Претендира се за отмяна на решението на първоинстанционния съд в обжалваната му част и се постанови ново по същество на спора, с което се отхвърли изцяло исковата претенция на „Банка ДСК“ ЕАД, ведно със законните последици.

От ответника по въззивната жалба не е подаден писмен отговор.

Въззивният съд като взе предвид наведените в жалбата доводи и събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

С предявения иск по чл.422 ГПК по гр.д.№35/2022г. на РС-Дряново ищецът Банка ДСК АД е поискал да бъде установено по отношение на ответника П. И. К. дължимостта на сумата от 8 570,48 лв. – главница по договор за кредит за текущо потребление от 15.06.2018г., ведно със законната лихва върху главница от датата на подаване на заявлението в съда - 20.05.2021г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 709,06 лв. – договорна лихва за периода от 12.09.2020г. до 18.05.2021 г.; сумата от 13,93 лв. лихвена надбавка за забава върху просрочената главница за периода от 12.09.2020г. до 18.05.2021 г.; както и разходи за уведомяването на длъжниците за обявяване на кредита за предсрочно изискуем в размер на 120,00 лв.

С постановеното решение №8 от 18.01.2023г. първоинстанционният съд е уважил частично иска по чл.422 ГПК като е признал за установено, че ответникът П. И. К. дължи на ищеца БАНКА ДСК АД по договор за кредит за текущо потребление от 15.06.2018г. сумата от 6252,83 лв. , представляваща непогасена главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.05.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по ч. гр. дело № 169/ 2021г. по описа на Районен съд Дряново. Искът е отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер от 8570,48 лв. главница , както и за сумата 709,06 лв. – договорна лихва за периода от 12.09.2020г. до 18.05.2021г., за сумата 13,93 лв. – лихвена надбавка за забава върху просрочена главница за периода от 12.09.2020г. до 18.05.2021г., както и за сумата 120 лв. – такса разходи. Съдът е приел, че искът е предявен в преклузивния шестмесечен срок, считано от 22.03.2021г. , който не е изтекъл към датата на подаване на заявлението по

чл.417 ГПК на 20.05.2021г., от когато се счита предявен и искът по чл.422 ГПК. Приел е , че договорът за потребителски кредит е недействителен поради неспазване на изискванията на чл. 10, ал. 1 от ЗПК и на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК. На основание чл.23 ЗПК и установеното частично плащане, е определен размерът на непогасената главница по договора за кредит – сумата от 6252,83 лв., за която искът е уважен спрямо ответника , който като поръчител е солидарно отговорен за задълженията на кредитополучателя по обезпечения със сключения договор за поръчителство договор за банков кредит от 15.06.2018г.

По делото не се спори, а това се установява и от писмените доказателства , че между ищеца като кредитор и С. И. К. като кредитополучател е сключен на 15.06.2018г. договор за кредит за текущо потребление за предоставяне на кредит от 10000лв. , със срок за издължаване на кредита 120 месеца и при уговорен променлив лихвен процент в т.8. Съгласно чл.10 от договора кредитът се обезпечава с лични обезпечения – поръчителство, встъпване в дълг.

Спори се дали сключеният на 15.06.2018г. договор за поръчителство е породил правно действие и дали с него се обезпечава вземането на кредитора по договора за банков кредит,на който ищецът основава вземането си .

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че липват реквизити от договора за поръчителство и че от неговото съдържание не се установява дали действително с него се обезпечава вземането по сключения на 15.06.2018г. между БАНКА ДСК ЕАД и С. И. К. договор за кредит за текущо потребление.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че договорът за поръчителство, сключен на 15.06.2018г. между П. И. К. като поръчител и Банка ДСК ЕАД като кредитор , е обективиран на последната страница от договора за кредит за текущо потребление ,сключен на 15.06.2018г. между БАНКА ДСК ЕАД и С. И. К., като датата на сключването му съответства на тази на договора за кредит за текущо потребление, което сочи ,че са сключени в един и същи ден. Индиция за това е и лицата , които са представлявали кредитора по двата договора. Липсата на посочена дата на договора за кредит за текущо потребление , изпълнението на задълженията по който се обезпечава с процесния договор за поръчителство, не води до неяснота за изпълнение на кое задължение и спрямо кой кредитор е сключен договорът за поръчителство. В т.1 от същия изрично е посочено,че с него се обезпечава изпълнението на задълженията на С. И. К. като кредитополучател по договор за кредит за текущо потребление и ОУ към него, сключен с БАНКА ДСК ЕАД за сумата от 10000лв. за срок от 120 месеца при променлив лихвен процент. Тези данни индивидуализират както страните ,така и договорното правоотношение, от което произтича задължението, за обезпечаване на което е сключен договорът за поръчителство, като при установеното съответствие със сключения договор за кредит за текущо потребление на 15.06.2018г. , следва че именно за задълженията по него поръчителят П. И. К. се е задължил да отговаря солидарно с кредитополучателя С. И. К.. Не са установени по делото данни, които да дават основание да се приеме,че със сключения на 15.06.2018 договор за поръчителство е обезпечено друго задължение ,различно от това по

договора за кредит за текущо потребление от 15.06.2018г., с кредитор Банка ДСК ЕАД и кредитополучател С. И. К.. Между представеният заверен препис от двата договора в заповедното производство и с исковата молба не се установява визуално несъответствие в начина , по който текстово са изписани и разположени един спрямо друг , предвид на което и при липсата на конкретно посочени от жалбоподателя обстоятелства в първоинстанционното производство и във въззивната жалба, с които да се обосновават твърдения, че може да има несъответствия с оригинала, то няма основание да се приеме, че съществува такова.

Предвид изложеното ответникът П. И. К. има качеството поръчител , на основание валидно сключен писмен договор за поръчителство на 15.06.2018г. с кредитора Банка ДСК ЕАД за обезпечаване изпълнението на задълженията на кредитополучателя С. И. К. по договора за кредит за текущо потребление от 15.06.2018г.

От доказателствата по делото не се установява сключения на 15.06.2018г. договор за поръчителство между П. И. К. и БАНКА ДСК ЕАД да е недействителен.

ЗПК не разпростират изискванията за договора за потребителски кредит и по отношение на договора за поръчителство, поради което не може да се твърди недействителността на същия, поради неспазване на тези изисквания / р.№60260 от 19.08.2022г. по гр.д.№490/2021г., ВКС, IV г.о/. С оглед на това е неотносимо към действителността на процесния договор за поръчителство поддържаното от жалбоподателя твърдение, че няма данни по делото поръчителят да е получил преддоговорна информация във формата на попълнено Приложение №2 към чл.5 , ал.2 от ЗПК. Такава следва да бъде предоставена на кредитополучателя , като в случая представените писмени доказателства – в изхождаща от С. И. К. декларация от 15.06.2018г. /л.19 от първоинстанционното дело / и в клаузата на чл.12 от договора за кредит за текущо потребление от 15.06.2018г., по който страна като кредитополучател е С. И. К., е обективизирано изявление , че на същия е предоставена необходимата преддоговорна информация по чл.5, ал.2 ЗПК и ОУ, с оглед вземане на информирано решение за сключване на този договор за кредит, като не е оспорено авторството на положения подпис в двата документа. Приетите от първоинстанционния съд основания за недействителността на договора за кредит поради нарушения на чл.10, ал.1 ЗПК относно неспазване на шрифта в погасителния план и приложенията към договора, както и неспазване на всички законови изисквания на чл.11, ал.1, т.11 ЗПК, също не обосновават недействителност на договора за поръчителство.

Неоснователно е възражението във въззивната жалба, че в случая при установената от съда недействителност на договора за кредит , следва да намери приложение чл.138, ал.2 ЗЗД, която разпоредба постановява, че поръчителство може да съществува само за действително задължение.

В случая кредиторът БАНКА ДСК АД се е позовал на договорно неизпълнение по договор за потребителски кредит от 15.06.2018г., обезпечен с договор за поръчителство . По делото е установено основанието по чл.23 ЗПК и при наличие на установен размер на

непогасена главница от 6252,83 лв./ след приспадане на заплатената на кредитора сума от 3747,17лв./, искът по чл.422 ГПК следва да се уважи за този размер / както е постановил и първоинстанционният съд с обжалваното решение/. Касае се за особена недействителност на договора, предвидена в чл.23 ЗПК,спрямо ЗЗД, при която отговорността на длъжника-кредитополучател не отпада изцяло, като той дължи в размер само на чистата стойност на кредита , т.е. главницата продължава да се дължи. С оглед на това и съгласно чл.140 ЗЗД не е отпаднала и отговорността на поръчителя П. И. К. за процесната главница от 6252,83 лв , която продължава да се дължи на кредитора солидарно от кредитополучателя и поръчителя.

Частичното уважаване на иска по чл.422 ГПК обуславя и присъждането на ищеца на разноси съразмерно тази част, както е постановено от първоинстанционния съд в обжалваното решение за исковото и за заповедното производство.

На основание изложеното въззивната жалба като неоснователна следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение потвърдено в обжалваната му част, като на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите му.

Предвид изхода на спора пред настоящата инстанция и на основание чл.78 ГПК на ответника по въззивната жалба Банка ДСК АД следва да се присъдят разноските за въззивното производство в размер на 463лв. внесен депозит за особен представител и юрисконсултко възнаграждение от 100лв. , предвид фактическата и правна сложност на спора и на основание чл.25,ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ – общо от 563лв.

За въззивното производство не е внесена дължимата държавна такса, тъй като жалбата е подадена от страната чрез нейния особен представител. Предвид на това и на основание чл.77 ГПК следва жалбоподателят да бъде осъден да заплати дължимата за настоящата инстанция държавна такса по делото в размер на 125,05лв.

На основание изложеното , въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №8 от 18.01.2023г. по гр.д.№35/2022г. на РС-Дряново в обжалваната част, с която е признато за установено, че ответникът П. И. К. дължи на ищеца БАНКА ДСК АД по договор за кредит за текущо потребление от 15.06.2018г. сумата от 6252,83 лв. , представляваща непогасена главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.05.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по ч. гр. дело № 169/ 2021г. по описа на Районен съд Дряново и е осъден да заплати разноси в исковото производство в размер на 1053,40лв. и разноси в заповедното производство в размер на 156,67лв.

ОСЪЖДА П. И. К., ЕГН*****, от с.М. ,общ.Дряново да заплати по сметка на ОС-Габрово държавна такса за въззивното производство в размер на 125,05лв. и д.т. от

5лв. при служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА П. И. К., ЕГН*****, от с.М. ,общ.Дряново да заплати на БАНКА ДСК АД, ЕИК121830616, гр.София, ул.“Московска“№19, съдебен адрес :Финансов център – гр.Велико Търново ,ул.Цар Освободител“№3, сумата от 563лв. – разноси за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____